

„BOG PIŠE Z LEVJIMI KREMPLJI“

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

BLAŽ PASCAL: Pater Jožef Kentenich je večkrat citiral izrek Blaisa (Blaža) Pascala, francoskega matematika, fizika, religioznega filozofa in mojstra proze, češ da: „*Bog piše z levjimi kremplji!*“ Vsa množica odmevov na svetovno pandemijo virusa Corona, katerega prvi val počasi izzveneja, nam daje asociacijo na zgoraj omenjeno Pascalovo misel. Pravkar minulo in tudi sedanje dogajanje, je namreč daleč stran od normalnosti, katere smo bili vajeni dolga leta prej. Mnogi ljudje, ki Boga doslej niso nikoli iskali in mu v svojem razmišljanju o dogodkih zgodovine, niso nikoli pripisovali pomembnejše vloge, čutijo, da je potrebno sedaj odgovoriti na temeljno vprašanje, njegove prisotnosti ali neprisotnosti v ozadju dogodkov.

Na dogajanja današnjih dni, smo danes v globinah svojih src veliko bolj občutljivi, kot smo bili še v začetku tega leta ali kadarkoli prej. V nas se veliko glasneje oglašajo notranji glasovi, ki nam šepetajo, da stoji za vsemi dogodki naš Bog in Stvarnik. Pascalova misel o levjih krempljih, mi ni všeč samo zaradi moči levjih šap, četudi je v tem nekaj grozečega. Tudi ne gre več za to, da že dolgo znanemu besedilu na rob ali pod črto, pripišemo še eno svežo opombo več. V nas se nehote prebudita tudi občutka varnosti in samozadovoljstva, češ kljub vsemu smo na pravi strani.

Samo upamo lahko, da je končno napočil čas, da se bomo bolj resno zavedli posledic našega brezskrbnega in lahkomišelnega življenja. Neprestana površnost in zlaganost v odnosih ter nenehno hitenje, načenjata zdravje ljudi. Brezobzirno izkoriščanje narave in prav tak odnos do nje, nas včasih bolj spominjata na pustošenje, kot na umno koriščenje. Zdravje okolja in zdravje ljudi sta izziva, ki sta se nas dotaknila. Ljudstva in vladarje je še posebej zdramil virus Corona.

POTREBA PO GLOBLJI RAZLAGI: Dva Evangelista *Mt 16, 13* in *Lk 12, 56* zapišeta Jezusove besede o potrebi po razbiranju in razlagi znamenj časa. Jezus nam priporoča analizo trendov in razvoja dogodkov. To je veliko več, kakor samo naša instinktivna reakcija na raznovrstne izzive. Prepoznati v znamenjih časa Božjo sled je naša pomembna duhovna naloga.

Ali obstaja prilika iz Svetega pisma, ki nam nudi dober vzorec, kako se ljudje prav in ustrezno odzovejo na znamenja časa? Mnogi pri tem takoj pomislijo na nadloge, ki so prišle nad Egipčane, da bi srce faraona pripravile na spreobrnjenje. Preroki in pisci Svetega pisma, kot popolno merilo za pravilno ravnanje izpostavljajo predvsem spreobrnitev srca, na korekturo človeških ravnanj, na uvedbo novih življenjskih prioritet, na sprejetja Boga in njegove volje. Poziv k taki vrsti spreobrnitve je tudi srž vseh Jezusovih evangeljskih prilik. Pravi znamenji spreobrnjenja in želje po pokori sta post in molitev. To sta prava odgovora, na Božje opomine s pomočjo znamenj časa, saj kažeta resnost našega namena. Jezus si želi še drugih znamenj našega spreobrnjenja. Želi si več naše pristnejše vere, želi si naše neomajno zaupanje brez pridržkov, želi si več naše ljubezni. Vse to so znamenja naše nove rasti in napredovanja po poti, ki pelje k Bogu.

V resnih življenjskih situacijah, človek pogosto naleti na globoke izzive. Takrat govorimo o „*zdravljenju korenine življenja.*“ Če nas boli zob je nujno, da gremo k dobremu zdravniku, ne glede na naša neprijetna občutja. Ozdravljeni človek ima tudi pozitivno perspektivo, ki kaže na koristnosti zdravljenja. Ozdravljeni človek izide iz krize z novo močjo. Kriza se spremeni v dar, spremljajoči čustveni pretres, se spremeni v milost. Človek je doživel ozdravljenje korenine svojega življenja.

PREPOZNAVANJE CILJEV RASTI: Moje mnenje je, da nam je hotel Bog po virusu Corona sporočiti, naj si prizadevamo za osebno rast in prav tako tudi za rast občestev katerim pripadamo. V vseh življenjskih okoliščinah, prepoznavajmo cilje naše rasti, ko slednji postajajo vidni. Odraščanje v potrpežljivosti ima tudi bolečo plat. Vsaka potrpežljiva rast v poslušnosti, deluje navzven popolnoma ne senzacionalno, obenem pa je lahko tudi zelo stresna. Za rast lastne samodiscipline ter rast ljubezni in spoštovanja do bližnjih je potrebno spodbudno in tvorno govoriti z drugimi in o drugih.

Potrebno je nenehno spraševanje o tem, česa smo se kot Cerkev in kot Schönstattska družina, naučili v času krize. Ob vseh sodobnih razpoložljivih medijih za komuniciranje, nam trenutne razmere kažejo, koliko osebne vere premoremo in koliko še znamo moliti. Svojo vero lahko delimo tudi brez občestvenih srečanj. Nekaj časa lahko preživimo tudi samo od hrane Božje besede. Kreativni odnos z Domačim svetiščem je v prihodnje, lahko dobra opora za nas in za našo rast.

Ali živita vera in Cerkev tudi v naših domovih? To vprašanje se nam zdi vedno bolj provokativno in izzivalno. Smo vero in Cerkev morda prepustili duhovnikom, ki za nas opravljajo Božjo službo? Vsi smo s Kristusom poklicani k duhovniški službi. Z besedo in dejanji, moramo vsi pričevati o veri v Kristusa. To je čedalje vidnejši cilj rasti Cerkve v naši domovini. Obenem pa vse bolj postajamo Cerkev, ki raste od spodaj. Postajamo Cerkev, ki raste iz src in iz naših življenjskih izkušenj.

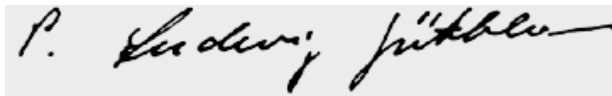
Taka rast Cerkve je tudi cilj vseh duhovnikov in škofov, ki si v svojem poklicu prizadevajo za oblikovanje življenja po veri. Pogosto se navaja besede II. vatikanskega koncila, da je „*sveta maša izvir in vrhunec krščanskega življenja.*“ Pri tem seveda ne smemo spregledati, da pravo doživljanje svete maše, predpostavlja močno vero v naših srcih in močno vero domačih ognjišč. Vse delo za lepoto bogoslužja, za cerkvene prireditve in zborovanja, mora temeljiti na osebni služnji iz vere. Takšna Cerkev, ki raste od spodaj je živa in mlada. Tradicija judovske vere vključuje obiskovanje bogoslužja v sinagogi in tudi redno bogoslužje v družini. Praznovanje pashe vsako soboto, vključuje tudi družinsko Božjo službo. Takšna verska kultura, potrebuje stalno prakticiranje. Za vzpostavljanje in krepitev komunikacije, pa tudi osebno spoštovanje in spodbudo.

GOSPODOV MIMOHOOD: Pater Jožef Kentenich je večkrat omenjal besede svetega Avguština: „*Bojim se Gospodovega mimohoda.*“ Nanašajo se na osvoboditev Izraelcev iz Egipta. *To noč pojdem skoz egiptovsko deželo in udarim vse prvorojence v egiptovski deželi, od človeka do živine in opravim sodbo nad vsemi egiptovskimi bogovi.* **2 Mz 12, 12**

Pater Jožef Kantenich govori o strahu pred Gospodovim mimohodom. Vendar to ni strah pred Bogom ali pred grozoto, ki bi jo lahko povzročil. Bil je prepričan, da se pri Bogu nič ne zgodi brez njegove Božje ljubezni. Govoril je, da je „*temeljni zakon po katerem deluje Bog: Vse iz ljubezni, vse z ljubeznijo, vse za ljubezen.*“ Strah nas je lahko edino tega, da kljub vsemu razmišljanju in govorjenju, še vedno ne prepoznamo znamenj časa in nanje ne odgovorimo, kakor Bog pričakuje.

Naš odgovor na Božja opozorila naj bo jasen in odločen. V času ustanovitve Schönstatta je 1. svetovna vojna je pretresala ljudi. Hvala Bogu, da danes nimamo vojne! Prosimo Svetega Duha, „... ki ga je Bog naselil v nas,“ *prim Jak 4, 5* da nas On opozori na Gospodov mimohod.

Vaš brat, p. Ludwig Gütthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

A handwritten signature in black ink on a light grey background. The signature reads "P. Ludwig Gütthlein" in a cursive script.